

Centre d'Art Maristany

LES LLEIXES 2017 | 2018

4 - 5 LES LLEIXES
Centre d'Art Maristany

6 - 13 ALINE DELÉPINE I IVAN SERRA
Quatre experiències entorn del ressò de la repetició

14 - 23 MARTA BALLVÉ
Teixir el silenci

24 - 33 JORDI CAMÍ
Slaves of smuggling

24 - 43 KETEVAN GVINEPADZE
Colouring book

44 - 53 LUCY COSTELLOE
My prison / my stronghold

54 - 63 WINDOWN
Gran i petit format

64 - 73 SHANÍ BAR
Testimony Memory Oblivion

La convocatòria de LES LLEIXES del Centre d'Art Maristany i del Centre Grau-Garriga d'Art Tèxtil Contemporani vol esdevenir un espai expositiu per a la mostra pública d'un treball d'artista o col·lectiu que busqui mostrar un projecte inèdit o que es troba en vies de creació, afí a l'àmbit de les arts visuals contemporànies (Centre d'Art Maristany) o a les arts tèxtils contemporànies (Centre Grau-Garriga d'Art Tèxtil Contemporani). Aquesta és una convocatòria que busca ser un espai de provatures pel què fa a una primera mostra pública de projecte.

Els projectes recollits en aquesta publicació s'han pogut veure a l'Espai Les Lleixes del Centre d'Art Maristany i a la Sala Eixida del Centre Grau-Garriga d'Art Tèxtil Contemporani, al llarg de sis setmanes de durada.

**Quatre experiències
entorn del ressò
de la repetició,**
d'Aline Delépine i Ivan Serra

Del 22 de juny a l'1 de juliol de 2017
Centre d'Art Maristany

La repetició i el Loop son dos fenòmens que ens envolten en el nostre dia a dia i que, sense adonar-nos-en, afecta a la nostra manera de ser, de viure i de concebre el món. Aquests conceptes abracen des de la més ínfima acció fins al moviment constant dels planetes. Se'ns presenten al llarg de la nostra vida de múltiples formes, tant de palpables en el desgast d'un objecte, com d'imperceptibles físicament, amb els sentiments i les emocions que sorgeixen en un mateix.

Per què l'ésser humà ensopega sempre amb la mateixa pedra? N'és conscient de la influència d'aquestes múltiples repeticions en les seves accions corrents i en el desenvolupament del seu entorn? El Loop pot alterar la nostra comprensió dels llenguatges? Com t'enfrontaràs tu davant del Loop?

En aquest espai ens hem proposat recrear quatre situacions on el Loop i les seves conseqüències es poden percebre de manera més evident. La mostra posa de manifest una altra manera de veure el Loop i convida a experimentar i reflexionar sobre aquest fenomen i els seus efectes jugant amb els cinc sentits; amb el gust, la vista, l'oïda, el tacte i l'olfacte. A través de les diverses instal·lacions proposades, podreu extreure les vostres pròpies conclusions i reflexions sobre l'experiència viscuda en el Loop.

Teixir el silenci,
de Marta Ballvé

Del 13 al 28 de juliol de 2017
Centre d'Art Maristany

La Marta Ballvé ens proposa, a nosaltres el públic, que participem activament en la seva "acció artística" i ens convida a comunicar-nos i a dialogar amb l'obra i amb ella.

I alhora, el títol de l'exposició és "Teixir el silenci".

Podem connectar i comunicar a través del silenci? Doncs sí. De fet, el silenci és un element essencial de l'art, tant de la pràctica artística com de l'experiència davant de l'obra.

L'art demana observació i aquesta activitat sol anar lligada al silenci. Però a la vegada, l'observació ens convida a reflexionar i la reflexió ens convida a preguntar. És aquí on, del silenci podria emergir la comunicació i la necessitat de comunicar-se.

I com l'acte de teixir, que necessita entrelaçar diferents fils o tramar-los per anar construint quelcom nou, diferent a l'origen, per teixir un silenci també necessitem alguns ingredients.

La Marta vol que nosaltres espectadors, teixim el silenci per comunicar-nos amb l'obra, i ens facilita eines per obrir el diàleg: contacte visual, el sentit tàctil, l'auditiu, i també la parla.

En un moment social i històric en que hi ha molt "soroll" – soroll acústic i també soroll com obstacle a la comunicació- recuperar l'interès i el valor del diàleg és gairebé una necessitat.

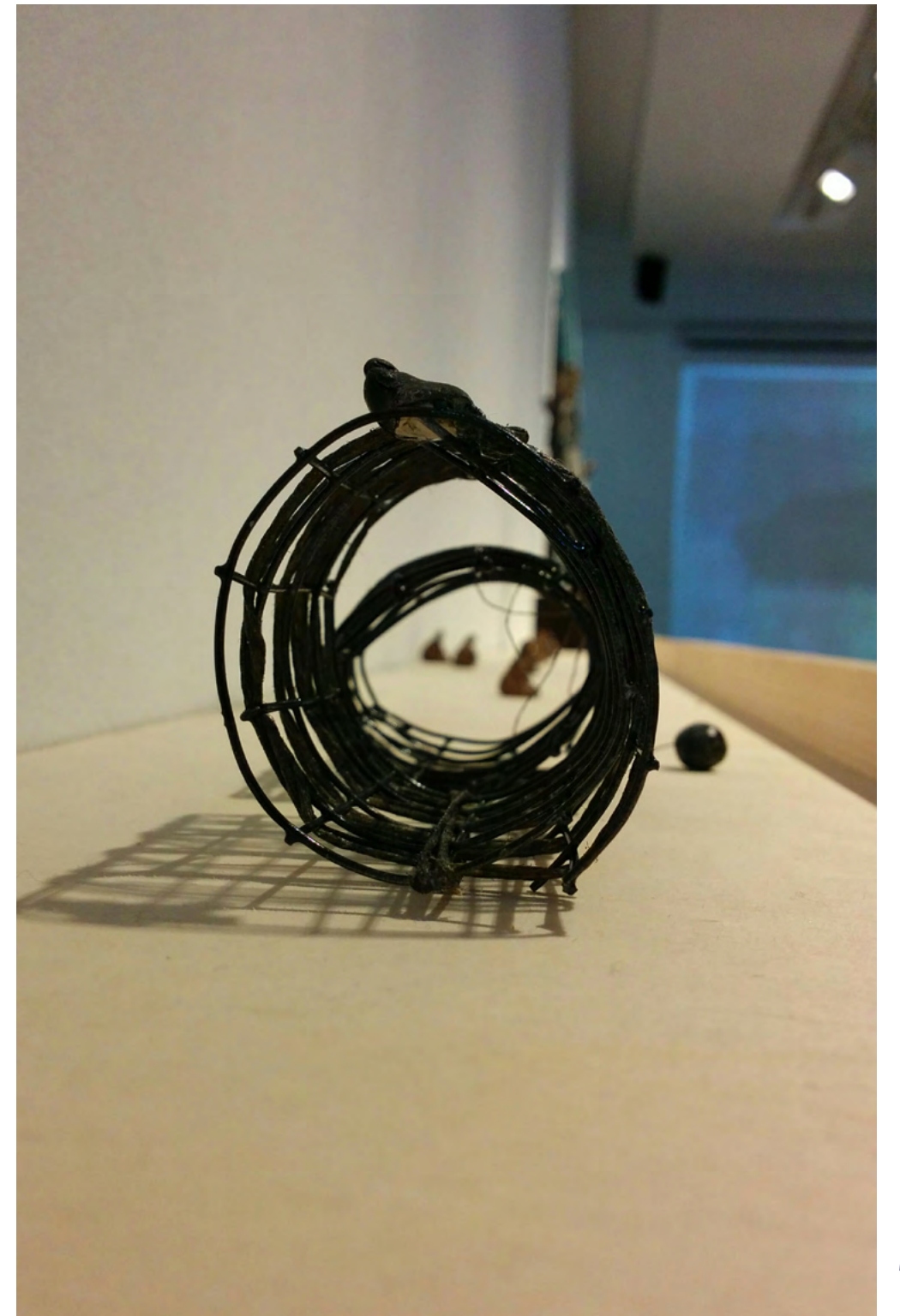
La Marta Ballvé demana preguntes i està disposada a donar respostes; I vol escoltar respostes per poder seguir preguntant; perquè

aquesta conversa que ella traspasa a la confrontació entre materials, colors, formes, llenguatges és el que l'activa com artista, fins que conflueixen en un equilibri i consens, que és l'obra acabada.

Personalment, us convido a aprofitar aquesta oportunitat: activeu l'ull, les mans, l'oïda i també la parla per saber més de l'artista i l'obra i com a resposta a tota pregunta, i com a pregunta a tota resposta, de vosaltres mateixos.

Natàlia Foguet

Slaves of smuggling,

de Jordi Camí

Del 6 al 16 de setembre de 2017

Centre d'Art Maristany

Tots els dies a les fronteres de vianants del Biutz a Ceuta i del Barri Xinès a Melilla milers de marroquins, la majoria dones, fan cues interminables per entrar a les ciutats i participar en un contraban institucionalitzat que es realitza cada setmana de dilluns a dijous, dins el mateix horari, a plena llum del dia i amb el consentiment tàcit dels dos governs responsables en ambdós costats de la frontera.

La raó de l'existència d'aquest comerç il·legal, resideix en la diferència de preus dels productes importats en els ports francs de Ceuta i Melilla i en la facilitat que tenen els residents de les províncies marroquines veïnes de Tetuan i Nador per entrar a les ciutats espanyoles sense necessitat de disposar de visat.

L'operació és simple: els portadors entren en territori espanyol i carreguen amb tot el pes que poden portar a l'esquena, o arrossegant-lo, i ho introdueixen al Marroc per a la seva revenda. Les compres es fan de manera legal a Espanya, la irregularitat ve quan aquests productes passen al Marroc sense pagar els ports de duana. Aquí està el negoci per a tots dos costats.

Però aquest lucratiu comerç no produeix cap tipus de desenvolupament, més aviat al contrari, l'ocupació que genera és precària i gairebé esclavista, és inestable i perillosa, crea un economia submergida i, el que és pitjor, promou i institucionalitza la corrupció generalitzada. Segons la Cambra de Comerç Americana a Casablanca

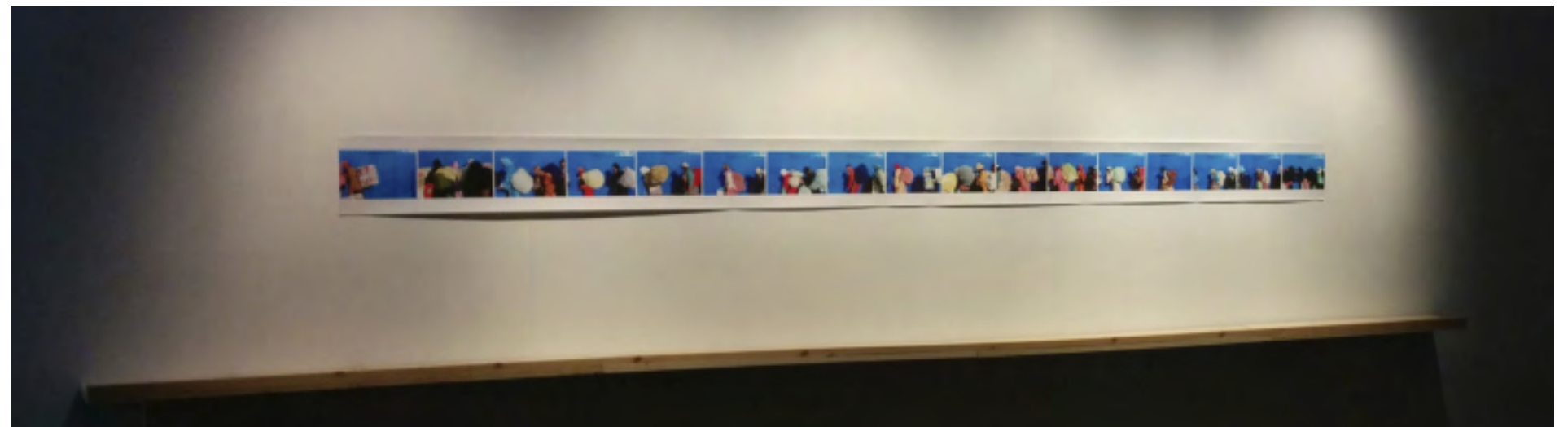
cada ocupació en el contraban causa la no creació o pèrdua de 10 llocs de treball legals. S'estima que el contraband genera uns 45.000 llocs de treball directes i altres 400.000 indirectes d'ocupacions escombraria al Marroc. Un negoci que genera milions d'euros però que necessita una revisió urgent per part dels dos governs implicats.

"Slaves of smuggling" és un vídeo que vol ser una interpretació conceptual i paral·lela del reportatge fotogràfic "Esclaus del contraban" realitzat simultàniament però amb una concepció i edició completament oposades.

Aquest treball inèdit està pensat com una instal·lació basada en tres elements:

- 1 Vídeo editat com una seqüència d'imatges fotogràfiques que accentua el concepte de repetició sense fi, de monotonia i duresa del treball diari de les dones a la frontera.
- 2 Impressions fotogràfiques realitzades amb les mateixes imatges del vídeo.
- 3 Farcells de mercaderies que simulen els paquets que són carregats per les dones.

Colouring book,
de Ketevan Gvinepadze

De l'1 al 13 de febrer de 2018
Centre d'Art Maristany

Coloring Book és l'acte de tractar episodis de la Història i personals de l'artista, un joc infantil, un intent utòpic de canviar alguna cosa, que és impossible de tornar a viure, però que al mateix temps es reflecteix en l'actualitat. Des d'un punt de vista subjectiu, Coloring Book converteix experiències i records, dels nostres dies, en un pati de jocs segur, canviant l'angle d'observació dels esdeveniments que van participar en el passat. És el repte d'explicar una història només mostrant fragments del trencaclosques, ja que és impossible desplegar tot el paisatge de cop. Representar aquest acte del constant anar i venir en el temps per a analitzar els moments de nou i canviar-los de lloc, aquest joc amb el passat es podria entendre com una mena de teràpia, el procés d'acceptar i deixar anar.

Aquest projecte és part d'una sèrie d'obres que parteixen de la narrativa autobiogràfica on el discurs i la direcció principals, es basen en la investigació sobre la història i la filosofia de Geòrgia, on es presenten els moments de transició del país des de l'any 1988, moments econòmics i polítics i la situació després de la Unió Soviètica. Per altre banda, com l'estat del país va influir i va donar forma a la biografia de l'artista i, per tant, a les seves pròpies històries. Parlar sobre l'experiència i els conflictes personals simultàniament a la Història. Com la imatge del sistema es repeteix dins d'ella: des de la batalla per a la supervivència fins a la formulació de la pròpia mentalitat.

> Una escenografia congelada.

Notas alrededor de las imágenes de Ketevan Gvinepadze

“Life is a sheet of paper white
whereon each one of us may write.
His word or two, and then comes night.
Greatly begin! though thou have time.
But for a line, be that sublime.
Not failure, but low aim is crime.”

James Russell Lowell

Alejandro Jodorowsky (Tocopilla, 1929) va crear la psicomàgia. Jodorowsky entén l'art com una forma de curació performativa. Per a ell, les seves pel·lícules, novel·les, poemes, obres de teatre i actes han estat sempre una forma de curar els altres de ferides que han recorregut generacions. Els actes psicomàgics poden ajudar a una persona a curar la història completa d'una família, potser, la història d'un país. A través d'accions poètiques, Jodorowsky afirma que una persona pot canviar alguns dels obstacles simbòlics que s'han produït, no només a través de la seva pròpia vida, sinó més aviat com el resultat de moltes vides viscudes dins d'una constel·lació familiar. La psicomàgia actua sobre el passat com una manera de crear possibles solucions, nous fins tallant amb l'herència de dolor.

Ketevan Gvinepadze (Tbilisi, 1988) treballa amb el seu passat, no només amb el passat de la seva història personal, sinó amb la història que rau en el passat del seu propi país, la Història de Geòrgia. Ella se les arregla per habitar una interzona dins de la qual tots dos costats, la biografia familiar i la pàtria, es teixeixen, de fet, són part del mateix vestit. El cos dins d'aquest vestit, jo diria fins i tot aquí l'entitat espiritual-cultural, habita aquestes robes des d'una doble condició, una dins-fora, on el vestit extern és una segona capa prima sobre la pell de l'esperit, composta també per dobles capes interiors, com un ésser viu dins d'un doble pla d'existència, al mateix temps i sempre passant en l'últim instant.

El cos de treball de Ketevan, desenvolupat principalment a través de la fotografia, un mitjà clàssic de documentació avui dia, exposa aquest vel transparent compost per un doble pla d'existència. Quan enfrontem les seves imatges se'ns convida a habitar aquesta interzona descrita anteriorment. Ara bé, és cert que el seu treball nega l'aparició de cossos, que és una percepció ominosa que habita

les seves imatges, la de la presència desapareguda d'una absència ambivalent. Els cossos de les seves imatges han desaparegut, però l'espectador es converteix en l'habitant d'ells.

Què veiem, llavors, a través de les seves imatges? La cesura proposta és la de la trobada entre Història i històries personals. Una trobada que només posseeix com a punt d'ocurrència la presència de l'espectador. Com un àlbum familiar on tot cos ha estat esborrat casualment, en les seves imatges no trobem ruïnes. No ens trobem aquí davant imatges benjaminianes. L'Àngel de la Història ja no és aquí. Però, dins de les imatges, els objectes exposats, les llums, les solituds estan animades. Com en una escenografia congelada on els objectes han estat deixats per jugar en silenci i sense moviment tota la memòria que carreguen.

He esmentat la psicomàgia de Jodorowsky no perquè cregui que l'objectiu principal de Ketevan Gvinepadze és la curació del seu passat, tot i que sempre hi ha una possible relació amb una necessitat de curació en l'acte de crear imatges. Certament, hi ha un ressò d'una pràctica màgica

dins de les arts. D'alguna manera, l'infantil dels colors i les petjades que es fan sobre les imatges aquí sembla refer no la història en si mateixa, història perduda, sinó realment una possible restitució d'un passat que la imatge busca. La intervenció, gairebé un tall de res, torna a re-establir el ressò que la imatge pot inusualment portar. Ketevan no està guarint el passat, no en el sentit de pacificar aquest passat, sinó que està bregant amb ell, no només el passat d'una constel·lació familiar específica, sinó la constel·lació constituïda per una nació sencera. Crec que les imatges aquí són preguntes, preguntes difícils i estranyes contra un passat nu. Un "per què" que es presenta sense ira.

Aquí rau la subtil política del seu treball, dins d'aquest tímid vel de pregunta muda. Correr el tupido velo és el nom del llibre que Pilar Donoso va escriure després de la mort del seu pare, l'escriptor José Donoso. Ella diu en la introducció del llibre: "A casa meva era impossible diferenciar aquesta fina línia entre la ficció i la realitat, i fins i tot ara em resulta difícil distingir-les. Quan llegeixo

els seus diaris, només puc confirmar que ell, més enllà del seu art com a novel·lista, tenia una seriosa disfunció pel que fa a la realitat". Treballar amb el passat, saber que un record en particular pertany a una comunitat sencera amb la que simplement compartim les performativitats (llenguatge, gestos, creences, històries), implica treballar amb els fantasmes que ens habiten, de fet, que ens produeixen. Un "ens" que funciona com un vestit pesat i gruixut. Crec que els treballs de Ketevan Gvinepadze estan contaminats per fantasmes i, per tant, no podem veure'ls. O potser, apareixen dins les empremtes que ella està deixant sobre la superfície fantasmagòrica d'una fotografia. Els dibuixos en les imatges mostren (en el sentit que Wittgenstein va donar per mostrar) la fina línia entre la ficció i la realitat, el que està allà i el que imaginem que està allà. Per una sèrie de línies, la imatge, la seva veritat, es converteix en l'objecte revelat de l'invisible.

Luis Guerra
Barcelona, 2018

***My prison / my
stronghold,***
de Lucy Costelloe

Del 16 al 27 de febrer del 2018
Centre d'Art Maristany

My prison / my stronghold, de Lucy Costelloe

Aquesta exposició és la suma d'una investigació anual que enregistra el tancament de la presó Model.

El projecte va començar amb una passejada diària per la presó que va donar peu a l'artista a començar a enretirar trossos de la paret de l'edifici i a fotografiar la intervenció.

L'artista examina la història de la presó a través dels escrits de Kafka, Foucault i Agamben; a través d'aquesta investigació també ens parla de la seva història biogràfica i familiar, concretament la convalsència d'una severa malaltia neurològica i el vol del seu avi des de l'Alemanya nazi.

Sobre los misterios de Lucy Costelloe

En las obras de Lucy Costelloe lo que opera es un misterio, o más bien, una serie de misterio. De hecho, una constelación que se expande en rutas aún inconcebibles. Al mencionar la palabra misterio aquí intento forzar su sentido no desde un borde religioso o místico, sino más bien respecto de una incognoscible lógica poética. Porque la obra de Costelloe es la búsqueda de una lógica, la cual puede describirse como una forma de orden. Si entendemos toda lógica como una red, o un nido, de estructuras predeterminadas, a través de las cuales podemos entonces hacer sentido de nuestros entornos, entonces en la obra de Costelloe, que tiene como infraestructura las propias emociones y sensaciones experimentadas

de su propia alteración perceptiva, constituyen tentativas, aproximaciones, a la constitución de posibles lógicas frágiles que no solo instalan sentido respecto de hechos, sino más bien, colaboran en la oportunidad acontecimental de diferentes y multidimensionales posibilidades de sentido-compromiso.

Al decir “misterio” aquí no quiero dar cuenta de una especie de trampa de juego, o una especie de discurso velado tras el cual se esconde la matriz de un sentido hegemónico, tan propio de los desgastados discursos postmodernistas aterrados de la palabra verdad, sino que entiendo misterio en el sentido que un poeta como Paul Celan otorga al

intentar, otra tentativa, otra aproximación, definir al poema. Celan habla, dice, acerca de la oscuridad de dónde nace el poema: “el poema nace oscuro”. El poema es parte del lenguaje, pero es al mismo tiempo, al mismo instante de esa participación suya que le es, un exceso. Es la totalidad absoluta de la excepción excesiva, aunque inexistente, aunque frágil, aunque imperceptible. El poema es lo que excede al lenguaje. De hecho, el poema es lo que escapa, en fuga, a las constricciones y límites del lenguaje en tanto que comunicación. El arte, entendido aquí como aquello que Costelloe practica, hace lo mismo hoy. No en el sentido de atraer un caos a los sentidos, sino en el sentido de operar nuevas y radicales rutas de entendimiento, de inteligibilidad para lo que no puede ser leído desde las áridas orillas del sentido capitalista.

El misterio que envuelve a la obra de Lucy Costelloe es el misterio al que, quizás de manera equivocada, Wittgenstein pensaba justamente lo místico. Pero el filósofo austríaco estaba explorando el

decir de un límite para el pensamiento racional. Pienso que el arte, su práctica, excede justamente la paradoja de lo místico. De hecho, presenta el misterio directamente, no mediante explicaciones lógicas del viejo orden, sino derrocando esa lógica mediante otras, nuevas, fantasmagorías rizomáticas.

El misterio de la obra de Costelloe es este exceso al lenguaje, mediante la paciente acumulación de gestos, que conforman nuevas líneas de orden, órdenes caosmóticos, operativos a la deriva, como Odradek. Lo que para el Padre de Familia son misterios, las palabras y movimientos de Odradek, porque sus moldes no corresponden a la beligerante errancia de la creatura, en realidad son formas de acontecer, respecto de las cuales no nos queda sino la investigación precisa de sus aparecimientos-aparatos.

Luis Guerra
Barcelona 2018

Gran i petit format,
de Windown

Del 21 de setembre al 5 d'octubre de 2018
Centre d'Art Maristany

Us presentem una mostra de les obres realitzades al laboratori creatiu Windown. Un espai per a persones que viuen l'art com una oportunitat per a conèixer-se millor i compartir-ho amb els demés.

Persones..
de tots colors
de totes mides
de tots els planetes

Windown és una proposta que neix a Sant Cugat del Vallès i pren, des de la seva inauguració, al Centre d'Art Maristany els divendres per la tarda com a espai de trobada i creació.

Som un grup de persones interessades en la creació artística que apreciem l'art com a mitjà per expressar-nos de forma lliure i sense complexos. Experimentem un estil propi que denominem estètica relacional on l'espai de composició és l'experiència més valuosa. Cuidem molt el procés

de la creació, potenciant el talent desenvolupant l'estil propi de cada artista. Fem us diferents materials que permeten als artistes elaborar el seu propi estil i gaudir del procediment.

És un privilegi poder mostrar-vos part dels treballs realitzats durant el curs 2017/2018.

Us convidem a que contempleu art en estat pur i conegueu l'esperit de la pinzellada més fresca dels artistes Windown.

Windown és un dels projectes acollits que acompanya al Centre d'Art Maristany des dels inicis a l'any 2015. Va néixer com una proposta/projete artístic orfe d'espai, que anava transitant per la geografia de la ciutat, fins que el centre va obrir les seves portes equipat amb un taller on treballar les diferents disciplines artístiques i aportar un punt de vista diferent, fugint del concepte de tallers "plàstics" i de "manualitats", per avançar cap a uns ensenyaments artístics que siguin estimulants vers el coneixement i l'exercici intel·lectual, on la tècnica sempre està al servei del pensament.

La base de Windown és l'estimulació intel·lectual i creativa mitjançant el treball conjunt entre professors, alumnes i art com eines de treball. Però

l'art concebut com una eina d'ampli espectre. L'art visual i plàstic, la música i les relacions humanes formen part de la llavor que cada divendres es planta al taller i en el transcurs del temps floreix en esclats de colors, formes, collages o performances espontànies i efímeres que capacitem i integren a tots els participants d'una forma expansiva, com una finestra oberta a la creació sense límits. Tots i totes els participants donen i reben. Uns aporten experiències, altres aporten felicitat, altres friccions i viceversa. És el taller on els resultats són expansius, sense prejudicis, d'una llibertat total i sense filtres, on el resultat és pura creació, fora de normes o academicismes, i que en molts casos es treballen com un conjunt on cadascuna de les i els participants aporten el seu granet de sorra i de la diferència crear la singularitat.

En aquesta exposició a les Lleixes es produeix un esclat de colors i formes, sense la pretensió de sistematitzar o organitzar concretament els resultats exposats. Són una selecció dels alumnes/artistes participants al projecte fetes des de la proximitat i la vivència dels professors i col·laboradors amb cadascú dels artistes escollits, que intenten ser el més ampli possible.

Windown és viure i desplegar l'experiència creativa des del punt de vist més ampli on tots i totes es puguin sentir acollides, acompanyades, reforçades, i sobretot, creatives. Del no res crear quelcom especial per elles mateixes i per la resta fent servir tot allò que les arts visuals i plàstiques els hi pot oferir.

**Testimony Memory
Oblivion,**
de Shaní Bar

Del 22 d'octubre al 6 de novembre de 2018
Centre d'Art Maristany

L'exposició "Testimony Memory Oblivion" pretén donar coneixements dels obscurs fets històrics del què es coneix com a Acció 1005.

Des de la tardor de l'any 1942, fins al final de la seva ocupació, els Alemanys varen remoure i cremar cents de milers de cadàvers enterrats en fosses comunes escampades arreu del territori soviètic ocupat. L'objectiu d'aquesta macabre operació era destruir tota evidència dels assassinats perpetuats per les forces alemanyes en aquestes regions ocupades. L'operació va ser classificada com a altament secreta, i se li va donar el nom clau d'Acció 1005. Les unitats i subunitats

participants en aquesta operació van rebre el nom de Sonderkommando 1005, i estaven sota el comandament de Paul Blobel, tal i com el mateix Blobel va admetre en els judicis de Nuremberg.

En memòria de les víctimes d'aquests fets, aquest projecte es presenta a partir de dues instal·lacions; una d'elles inclou imatges d'arxiu combinades amb diversos testimonis de supervivents i d'alguns dels soldats que varen participar de l'operació Acció 1005. L'altre instal·lació inclou tres molins (ferro, peres i gra), els quals fan referència, de forma visual, al sistema d'eliminació d'ossos utilitzat per aquesta unitat.

Projecte realitzat amb el suport de Sant Andreu Contemporani, Sala d'art jove i Rocaumbert.

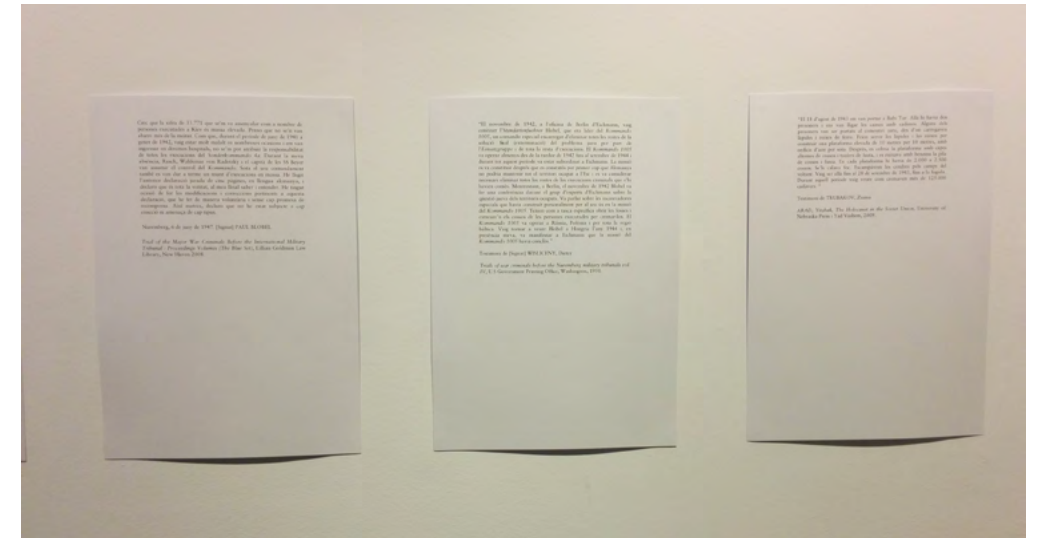

Testimony Memory Oblivion, de Shaní Bar

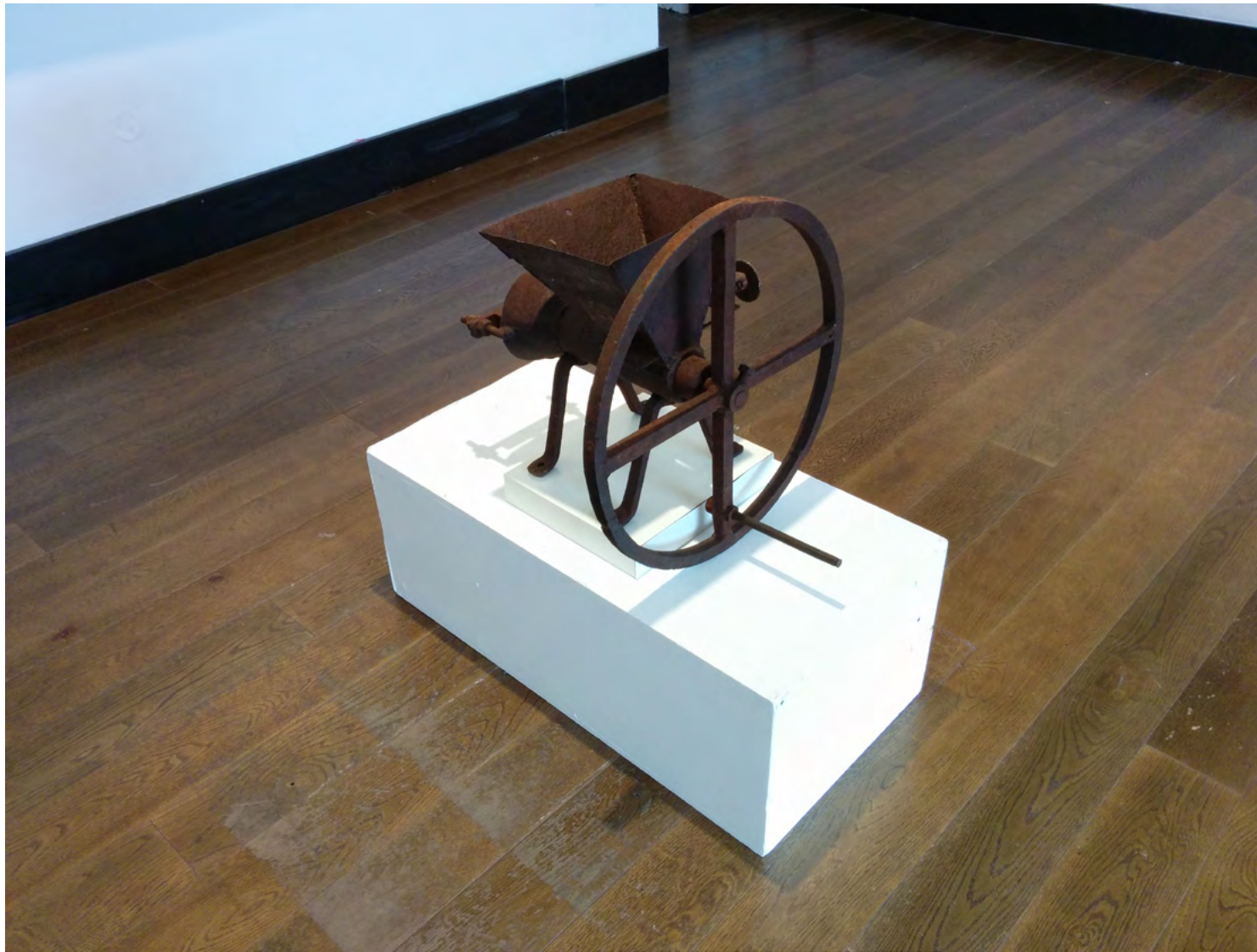
Shaní Bar és una artista visual nascuda l'any 1987 a Jerusalem. L'artista entén la seva pràctica artística com a un procés de recerca històrica i social continuada.

El seu focus de treball recau en la forma en la que és tractada la memòria històrica per part de l'Estat i l'individu. Els seus treballs assenyalen el poder polític com a principal responsable de generar el que ella anomena l'amnèsia col·lectiva, un oblit massiu dels grans esdeveniments de la història. El seu treball s'ocupa de les formes de destrucció de la memòria, entenent el terme destrucció tant en el sentit literal de la paraula com en el conceptual. Temes com l'absència recorren constantment la seva pràctica artística. La seva metodologia de treball inclou l'examen de monuments i anti-monuments, com a punt de partida des d'on explorar els rastres de la història.

Graduada en fotografia i creació contemporània, els seus treballs incorporen els mitjans de comunicació com a eina d'investigació dels seus projectes, a la vegada que com a part integrant del projecte resultant.

Testimony Memory Oblivion, de Shanf Bar

Amb el suport

Organitza

